

A fost ce-a fost; dacă n-ar fi fost, nici nu s-ar povesti. A fost odinioară un împărat care avea trei fete, dintre care cea mai mare era frumoasă, cea mijlocie și mai frumoasă; iar cea mai tânără, Ileana, atâta de frumoasă, încât și Sfântul Soare se oprea în cale, ca s-o vadă și să se desfăteze de frumusețea ei.

Într-o zi, împăratul primi carte și veste de la vecinul său, împărat mare și puternic, cum că, iaca, nu e bine, și are să se bată cu dânsul pentru o mare pricină împărătească. Împăratul se puse la sfat cu bătrânii țării, și, când văzură cum că nu e încotro, porunci voinicilor să încalce pe armăsari, să-și apuce armele și să se pregătească de bătaia cea grozavă ce-avea să se facă și să fie.

Mai înainte de a încalca și el însuși, împăratul chemă pe fiicele sale la sine, le grăi vorbe blânde și părintești și dete apoi la fiecare câte o floare frumoasă, câte o păsărică veselă și câte un măr fraged.

– A cărei floare se va veșteji, a cărei păsărică se va întrista și al cărei măr va putrezi, despre aceea voi ști că nu și-a păzit credința, grăi împăratul cel înțelept.

Încălecă apoi pe cal, zise „sănătate bună“ și porni cu voinicii săi în calea cea mare.

Când cei trei feciori ai împăratului vecin primiră veste că împăratul a pornit în cale și că s-a depărtat de acasă, se înțeleseră între ei și încălecară, ca să meargă la cetatea cea cu trei fete de împărat, să răpească credința fetelor și să-i facă împăratului supărare. Cel mai bătrân dintre feciori, voinic și viteaz, și frumos merse înainte, ca să vadă ce e și cum, și apoi să aducă veste și să spuie.

Trei zile și trei nopți a stat voinicul pe sub ziduri, fără ca vreuna dintre fete să se fi arătat la fereastră. În crepetul zorilor de-a patra zi el pierdu răbdarea, își întări inima și bătu la fereastra celei mai mari dintre fetele de împărat.

– Ce e? cine e? și ce vrea? întrebă fata trezită din somnul cel mai dulce.

– Eu sunt, surioară! grăi feciorul de împărat, voinic împărătesc, ce stau de trei zile cu dragoste la tine la fereastră.

Fata cea de împărat nici nu se apropie de fereastră, ci grăi cu glas înțelept:

– Mergi pe calea pe care ai venit: flori să-ți crească în cale și spini să-ți rămână pe urmă.

Peste trei zile și trei nopți, feciorul de împărat iarăși bătu la fereastră. Acuma fata de împărat se apropie de fereastră și grăi cu glas blând:

– Ți-am zis să mergi pe calea pe care ai venit: spini să-ți crească în cale și flori să-ți rămână pe urmă.

Încă trei zile și trei nopți stete feciorul de împărat la fereastra fetei. În crepetul zorilor de-a zecea zi, adică după ce au trecut de trei ori câte trei zile și de trei ori câte trei nopți, el își netezi părul și bătu, acuma d-a treia oară, la fereastră.

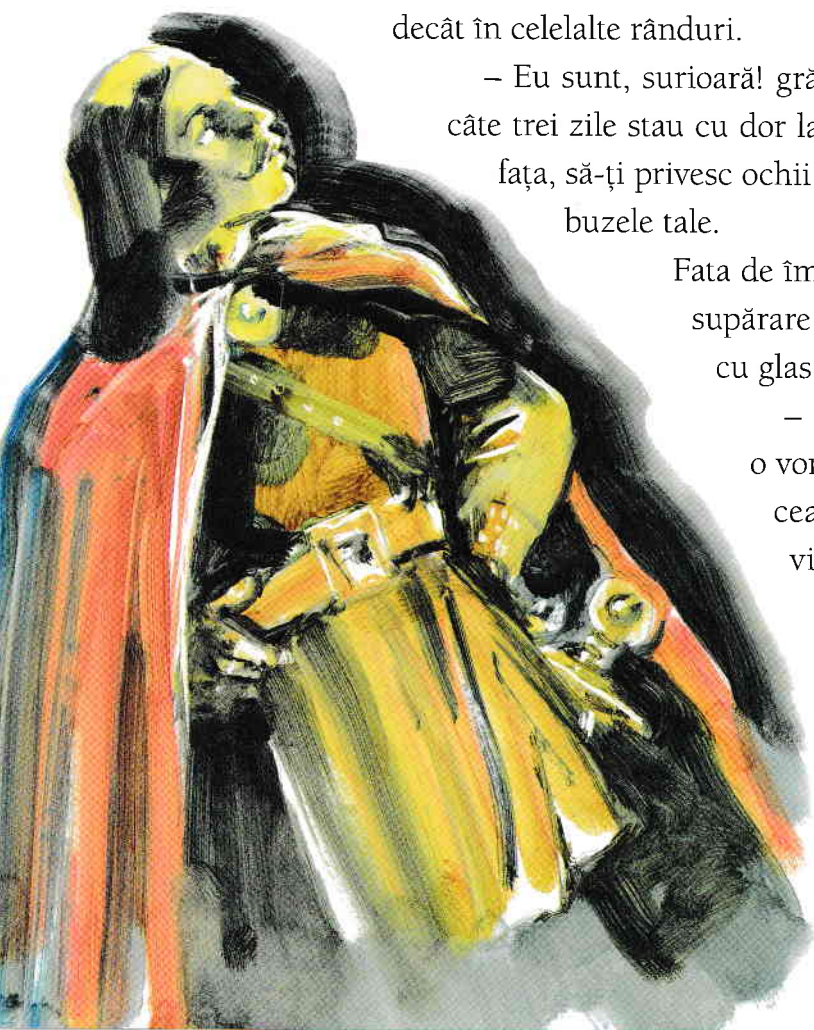
– Ce e? cine e? și ce voiește? întrebă fata de împărat, acuma mai răstit decât în celelalte rânduri.

– Eu sunt, surioară! grăi feciorul de împărat. De trei ori câte trei zile stau cu dor la tine la fereastră; vreau să-ți văd fața, să-ți privesc ochii și să aud cum curg vorbele de pe buzele tale.

Fata de împărat deschise fereastra, privi cu supărare la voinicul cel frumos, apoi grăi cu glas neauzit:

– Eu ți-aș privi în față și ți-aș grăi o vorbă: mergi mai-nainte la sora mea cea mijlocie, și numai după aceea vino la mine.

– Am să trimit pe frate-meu cel mijlociu, grăi feciorul de împărat. Să-mi dai însă o sărutare pentru ca să-mi fie calea mai ușoară.

LBRIS

We know
books

